

ДОБАВКИ.

1763 г.

№ 217.

Кичевско.

Близу до гр. Кичево или Кърчево се намира старъ български манастиръ, познатъ съ името Прѣчиста. По-рано манастирътъ се е наричалъ и Кърнински, по името на съседното сега изчезнало с. Кърнино. Така е названъ той напр. въ Зографския поменикъ: Пелагонїа бѣлѣгѣрѣска земя... мой Кърнино. Прѣчиста, ако и подъ властѣта на погърчената Охридска архиепископия, всѣкога е пазѣла традициитѣ на старобългарското богослужение. Прѣзъ турското робство тамъ се пишеха български книги и се прѣскаха изъ околнитѣ църквици и манастири. Тамъ сж се учили, прѣди единъ вѣкъ, и мнозина отъ първитѣ книжовници на българското възраждане, като Хаджи Якимъ Кърчовски, Кирилъ Пейчиновичъ и др. За българския, а не грѣцки характеръ на тая македонска светиня говори и надписътъ на манастирския печатъ отъ 1763 г., дѣто четемъ:

† си печатъ бѣговеценіе бѣче манастиръ Кичевскѣи глѣми Кърнино г 763. По форма и изработка този печатъ напомня печата на българския светогорски манастиръ Зографъ отъ 1687 г. (Йор. Ивановъ, Български старини, 201).

1832 г.

№ 218.

Македония.

Въ географията на Тирола, печатана въ бѣлградската княжеска печатница и прѣдзначена за сръбскитѣ училища, между народноститѣ въ Македония не се поменаватъ никакви